

נראדה אור

פרשת אחרי-קדושים תשפ"ג

גליון קסט שנה ד

באור רבוה"ק מלעכוויטש קוידענע

{ שניני אור }

תרי"ג מצוות ניתנו למשה בסיני, יש מהם שקיומם אינו דורש מאמץ מיוחד, אך ישנם מצוות שהרבה כח ויגיעה נדרש לקיומם, כזו היא מצות קדושים תהיו. אמנם אף אם בלתי אפשרי לפרוש ולהתקדש בצורה קלה, עדיין מקום יש להביט נכון יותר על מצוה זו כך שנקבל חשק וטעם בקיומה.

האדם מורכב מגוף ונשמה, הגוף נמשך לתאוותו החומריות והנשמה להתענג על יצירה, אם כן יכול האדם לסבור שבכדי למלאות את רצון הנשמה אין ברירה אלא לכתוש את רצונות הגוף עד שהוא ידואק לגמרי, כך הוא לא יתפוס מקום ויעמוד בדרכה של הנשמה.

אמנם חסידים הביטו על עבודת הקדושה בצורה אחרת לגמרי. כאשר הנני פורש מתענוגי הגוף ועוסק במילוי רצון הנשמה, אין כונתי לרומם את הנשמה ולהתעלם מהגוף, אלא אדרבה לרומם את הגוף שיחיה אף הוא חיי נשמה.

במילים פשוטות יותר: בשבת שעברה בעת רעוא דרעוין ביאר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א כי ישנם הסבורים שיהודי המקדש את אבריו ושומרים מעניינים שאינם כרצונו יתברך, זוכה אמנם בנשמתו לחיי נצח, אבל הגוף החי כאן בעולם הזה אינו אלא מסכן - קדוש מעונה, אך האמת שתכלית חיי הפרישות אינה להתרחק מדבר זה ולהתנזר מדבר שכזה, אלא לבוא למצב בו הפרישות מרוממת את כל מציאות לחיים רוחניים נעלים יותר, כך שאט אט הגוף ימצא טעם בחיים שאלו. גוף גשמי בעולם גשמי וכולו הנאה וסיפוק מלחיות חיי נשמה, חיים נעלים יותר מאותם החיים חיי בהמה.

בכך ביאר אדמו"ר שליט"א את הסיפור הידוע המובא במדרש על אותו רוכל שהיה מכריז מי חפץ לקנות סם חיים, וכאשר קרא לו רבי ינאי כדי לקנות הוציא לו ספר תהלים והראה לו את הפסוק מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב נצור לשונך מרע וגו'. אמר רבי ינאי כל ימי הייתי קורא הפסוק הזה ולא הייתי יודע היכן הוא פשוט עד שבא רוכל זה והודיע.

ביאר אדמו"ר שליט"א כי רבי ינאי בקראו תמיד את הפסוק הבין שהבטחת הפסוק לשומר פיו ואבריו שזיכה לחיים רוחניים וטוב בעוה"ב. בא אותו רוכל והודיע מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב - חיים טובים לגוף הגשמי. נצור לשונך מרע... סור מרע, כך יתרומם הגוף ויחוש טעם בחיים רוחניים - חיים אמיתיים.

תחת אחד השיחים ביאר אדמו"ר שזהו טעם קיום מצות מילה ביום השמיני כדי שתעבור עליו שבת מקודם, כי תכלית המילה לתת כח לפרוש מתאוות הגוף, אך את הכח להתרומם על ידי הפרישות לחיים רוחניים מקבלים מהשבת - יומא דנשמתא.

כאשר זוכים אנו בשבת זו לשמחת הברית לנכד כ"ק אדמו"ר שליט"א ודאי גדול כח השבת וכח המילה לזכות לחיים אמיתיים, לחיים...

{ דברות קודש }

טהרה ודבקות על ידי עסק התורה

כדברי הגמרא (שבת קה). אנא נפשי כתבית יבית, על ידי זה דבק בהשם יתברך באחדות גמורה כביכול ללא שום מסך המבדיל.

כדאיאתא מהבעש"ט הק' (דגמ"א פר' אחרי ד"ה והנה יש) בדברי הגמרא (תלמוד ט:): אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה פעמים ואחד, שהכונה שמצד ה' אחד לתלמודו וכל תכליתו במה ששונה מאה פעמים לידבק בהשם יתברך והוא הנקרא 'עובד אלקים' כדאיאתא שם בגמרא, אבל השונה פרקו מאה פעמים ואין מצדף לו 'אחד' נקרא 'לא עבדו'.

אחר שמטהר נפשו זוכה לתורה לשמה

אמנם אין יכול לזכות לבחינת תורה לשמה לדבק נפשו בהשם יתברך בתלמודו, כי אם על ידי שמקדים לטהר נפשו בכח התורה. כמאמר רז"ל (ברכות זז). 'כנחלים נטיו כגנות עלי נהר כאהלים נטע ה' (במדבר כד, ו), למה נסמכו אהלים לנחלים מה נחלים מעלים את האדם מטומאה לטהרה אף בתי כנסיות ובתי מדרשות מעלים את האדם מטומאה לטהרה. שאף אם נטמא ח"ו בעניני עוה"ז ותאוות הגוף נטהר על ידי התורה, ונעשה ראוי לבחינת תורת ה' תמימה לבוא בלימודו להידבק בקונו.

זהו ביאור דברי חז"ל (פסחים ג:) לעולם יעסוק אדם בתורה ומצוות ואע"פ שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה, וכבר הקשו בתוס' (ד"ה וכאן) שבמקום אחר אמרו (ברכות יז). שהלומד שלא לשמה נח לו שלא נברא. אלא הכונה מתוך שלא לשמה שעדיין לא בא לדרגת הלימוד לעצם הדביקות בהשם יתברך ולומד עבור כח הטהרה שבתורה, בבחינת 'נירו לכם ניר ואל תזרעו אל הקוצים' (ירמיהו ד, ג), שקודם שזוכה לדבק נפשו ביצירה יש לו להסיר ממנה בכח התורה כל הקוצים והמפריעים לדבקות. ומתוך שלא לשמה בכדי לטהר נפשו, בא לשמה ללמוד באופן שמדבק עצמו בשמו יתברך.

המשך בעמוד ג <<<

דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם (יט, ב).

הנה בעת שרצה הקב"ה לברוא האדם היו מהמלאכים שלא הסכימו לבריאנו ואמרו 'מה אנוש כי תזכרנו' (תהלים ח, ה ובמדרש תהלים שם). והיתה התנגדותם משני טעמים, האחד כיון שנמצא האדם בגוף חומרי שנמשך אחר תאוות ותשוקות עוה"ז היאך יכול להידבק בהשם יתברך. ואף אם יחפוץ להתנתק מתאוות הגוף, מאחר שכבר הלך אחר תאוותיו שוב לא יוכל להיטהר ולדבק נפשו ביצירה. והטעם השני כיון שהתורה היא רוחנית ודאי ראוי יותר שתיתן למלאכים שהמה רוחניים מאשר לאדם גשמי, כאשר אמרו 'תנה הודך על השמים'.

שני כחות בתורה - טהרה ודבקות

אמנם האמת שבכח התורה עצמה מתבטלים טענותיהם, כדאיאתא בזה"ק (ויקרא פ:): שיש בתורה שני בחינות, האחד 'יראת ה' טהורה עומדת לעד' (תהלים יט, י) שממשכת טהרה לאדם, והשני 'תורת ה' תמימה' בחינת תורה לשמה. היינו שיש כח בתורה לטהר העוסק בה מכל טומאה ותאוות גופניות המרחיקות מהשם יתברך, כדאיאתא בגמרא (סנהדרין ט:). שהתורה נקראת 'תושיה' שמתשת כחו של אדם, היינו שמתשת ומחלישה כח הגוף החומרי ומזככת מחו ולבו. ואף אם כבר נמשך אחר תשוקות החומר, על ידי שעוסק בתורה שקדמה לעולם נטהר מכל אשר הכתים נשמתו ל"ע, ונטהר מחו ולבו מכל שמץ טינוף הבא מחומריות הגוף להיות טהור כבראשית בריאתו.

ועוד יש כח בתורה לדבק נפשו לגמרי בהשם יתברך ללא שום מחיצה כבחינת המלאכים שכל מציאותם רוחנית, והוא בחינת 'תורת ה' תמימה' שהוא ענין תורה לשמה. כי בלא התורה ודאי אין שייך להידבק בא-ל חי, כלשון חז"ל (כתובות קיא:): 'ובו תדבקו' (דברים יג, ה) וכי אפשר לידבק בשכינה, רק על ידי שעוסק בתורה שכביכול הקב"ה בעצמו נמצא בתוכה

יקדש הגשמיזות ולא יפרוש ממנה מכל וכל

ואלהי מסכה לא תעשו לכם (יט, ד).

על דרך מה שאמרו חז"ל (תענית יא). אצל נזיר, 'אשר חטא על הנפש' (במדבר ו, יא), וכי באיזה נפש חטא, אלא שהזיר עצמו מן היין, ומה על יין נקרא חוטא, הפורש עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה, מכאן מובן שאסור לאדם לסגף את עצמו יותר מדאי. וזה 'ואלהי מסכה לא תעשו' את ה'לכם', על פי חציו לה' וחציו לכם (פסחים סח:), לא תעשו את ה'לכם' כמו 'אלהי מסכה' להתרחק מכל וכל כמו מאלהי מסכה, כי הוא שגעון ושטות, אלא יהיה זהיר שיהיו כל מעשיו לשם שמים, אבל ושמרתם לנפשותיכם, ודפח"ח.

אמרי יעקב (תרע"ח)

לנצח אפשר לנצח!?

בימים אלו מונים אנו את השבוע הרביעי לעומר, אשר מכוונת כנגד מידת הנצח. לכבוד ימים אלו ננסה להתחקות על אורחותיה של מידת הנצח, לידע ולהבין סודה יסודה ועבודתה.

שני עבודות יש לה למידת הנצח - האחד לנצח את היצר הרע וכוחות הרע, והאחרת היא לעבוד את השי"ת בנצחיות ללא הרף. לכאורה יש להתבונן הכיזר לך ניצחון עם נצחיות! ננקוט לדוגמא שתי אומות הנלחמות זו עם זו. הקרב הוא אכזרי, מאות אלפים נופלים משני הצדדים הלוחמים, עד שעלה ביד אחת המדינות לגבור על אויבתה, האם מדינה זו תוכל לשבת על זרי הדופנה בוודאות מוחלטת כי האויבת לא תתגבר עליה לעולם! הלא כל ניצחון של צד אחד נורר אחריה התגברות והתעצמות של הצד האחר בתקוה להבסה וניצחון היריב.

הרי לנו שכל ניצחון - אפילו הגדול ביותר, ספק הוא וקרוב לוודאי שלא יעמוד לנצח, כל ניצחון גוררת אחריה מלחמה נוספת, שיתכן שהצד המנצח כרנגע יובס שוק על ירך בקרב הבא.

אם נכונים הרברים במילי דעלמא, נכונים הם גם בעבודת השי"ת. איך נוכל לומר שאנו עובדים את השי"ת לנצח, אם מחר תתרגש עלינו מלחמה נוספת, חזקה יותר?

גם אם כרנגע עמדותי בניסיון ורכשתי בנפשי ניצחון על היצר הרע הרי ניצחון זה הוא זמני כי מי ערב לי שמחר אוכל לעמוד שוב בניסיון ומעתה לעולם לא נוכל לרכוש את מידת הנצח, כי נצחיות אין בידי לעולם שכן מחר יש עוד ניסיון ועוד התגברות.

במאמר זה ננסה לעיין וללמוד במהות עבודת מידה זו. שבשורש - זה כל האדם, הנצחיות בעבודה היא מטרתנו והיא שאיפתנו הגדולה, גם בעבודת כללות ימי הספירה אנו רוכשים את מידת הנצח כאשר יבואר בפנים המאמר.

אשר כוחם במונתם התאמנו שנים על גבי שנים בכדי שיוכלו להגיע לרגע זה, בו יוטלו אל המגרש יחד עם עוד עשרות רצים ויתחילו במרוץ המכשולים בתחרות מי יגיע ראשון אל קו הגמר. במרוץ מעין זה אם אתה נופל באחד משלבי הריצה הראשונים, מלבד עצם הנפילה והכישלון שבו הרי עמיתך כבר עוקפים אותך וכבר הגיעו למרחקים עצומים לפניך, כך שעליך לפרוש מן המרוץ.

כך היה נהוג כל השנים, היה והרץ נופל - הוא פורש מהמרוץ. שנה אחת הכריזה החברה שמפעילה את התחרות שלקראת התחרות של שנה זו הם מביאים מאי שם במדינות אפריקה את המאמן הטוב ביותר בעולם לתחרות ריצה. לא בכדי זכה הלז להקרא בשם המאמן הטוב בעולם, תלמידיו יודעים לגמוע עשרות ומאות קילומטרים בריצה רצופה - כוחות על אנושיים.

כמובן שההתעניינות העולמית בתחרות זו שברה שיאים. מליוני גויים רק רצו לתפוס את מקומם באצטדיון הענק לחזות בתחרות, ויהי היום התחרות מתחילה והנה לעיניהם המשתאות של מליוני הצופים, אחד מהרצים נכשל ונופל, מסתבך בבור הנפילה אך מתנער ממנו ובמקום לצאת ממגרש המשחקים - ממשיך הוא לרוץ, הקהל לא הבין מה קורה, כך מתנהגים תלמידי המאמן הגדול! לאחר מספר מקרים כאלו בקש המאמן את רשות הדיבור ופנה אל הקהל העצום בשאלה.

'למה אתם פה? מה באתם לראות?' הציבור לא מבין את השאלה - מה פירוש, באנו לראות תחרות ריצה, לראות מי יודע לרוץ הכי טוב ולהגיע ראשון אל קו הגמר!

ממשיך המאמן ואומר - מי שהגיע לקו הגמר הראשון בהכרח שהוא הרץ הכי טוב? יתכן שלקראת היום הנקודתי הזה הוא אכל כל מיני דברים שמחזקים את הגוף ביותר, אז איך נדע מי הרץ המצוי? אני מאמן את תלמידי ומלמד אותם שהעיקר זה לרוץ, גם אם אתה חושב שאפסו כוחותיך, אף אם נדמה לך שנפלת ולא תוכל קום הרי שאם תתרומם ותיחלץ מהסבך תוכל להמשיך לרוץ הרי זו היא המטרה העליונה - לרוץ ולרוץ ללא הרף.

הנה הוא מאמר דוד המלך ע"ה 'אני עבדך בן אמתך פתחת למוסרי' אשר המשל בזה פי חכם חן אם עבד מלך הקנני קנני כסף הוא צריך לשמירה מעלה שלא ימורד ויעזב המלך ויכרח הוא שצריך לאסרהו כמוסרי עבדות או תפוס שלא יחזור לקדמותו קדם היותו עבד המלך, או על עגש איזה מרידה שעבר עליו, משא"כ עבד יליד בית בן שפחת המלך שלא ידע ולא ראה מעולם שום מקום חיותה כי אם בית המלך ולעבדהו זה אינו צריך לשום שמירה ויסורי מוסרותיו נפתחים, כי פתוח הוא מאתם על העדר מרידתו וגדל הכסחון בו שלא יכרה.

פרי הארץ ויקרא

והנה גוף הכטוח שלא יכרה הנה הוא גוף התורה ויחוד קוב"ה ושכינתה, ובמה? בראה ואהבה והתקשרות שהוא הרבקות האמת.

שם פר' ויצא

מטרת הנסיונות

בכדי להבין את מהות הניצחון, עלינו להבין קודם את מטרת ומהות המלחמה. קושיא אלימתא המנסרת בעולם מאז בריאת העולם ועד היום - לשם מה ברא השי"ת את הנסיונות, לשם מה ברא הקב"ה את יצר הרע והחומר, אם רוצה הוא שנעבדו - מדוע שלח לנו דברים המעכבים ומפריעים, ואם תאמר בכדי שאנחנו נתגבר ונעבדו בלבב שלם למרות הנסיונות והחומר - לכאורה זה לא הוכיח את עצמו, רובא דרובא של ברואי מטה לא עומדים בקושי השעבוד, ורח"ל הולכים אחר פיתויי יצר הרע וקשיות הערף. אם כן אפוא מדוע משאיר השי"ת את הנסיונות, לאורך כל הדורות הוכח לכאורה כי אין הצר שווה בנזק המלך.

המאמן הגדול בעולם...

תחרות עולמית מתקיימת באחת מבירות אירופה. רבבות רבבות נוהרים לאצטדיון הגדול המכיל עשרות אלפי מקומות ישיבה בכדי לחזות בתחרות הריצה, אנשים צעירים

מטרת התחרות - הריצה!

אם אומר לכם היום - ממשיך המאמן ומרתק את הקהל העצום - שאתם צריכים לרוץ כעת 100 ק"מ ברציפות בכדי להגיע ליעד מסוים, האם אתם מסוגלים? פשוט שלא! אך אם תגידו לעצמכם - אני צריך לרוץ, אני צריך להתאמץ, כי הריצה עצמה היא חשובה, מה יקרה בדרך פחות חשוב ראשית עלי להתעקש לרוץ - אם תרוצו ככה, אם תבינו שהריצה בפני עצמה היא חשובה, וודאי שתגיעו למרחקים גדולים הרבה יותר.

אני מאמן את תלמידי ואומר להם. רוצו! תתמקדו בריצה כי היא החשובה, גם אם המלכודת עמוקה ומסוכנת הרצון לריצה תגבר עליה, וככל שתשקיעו יותר כוחות לצאת מהמלכודת בכדי להמשיך לרוץ כך הריצה שלכם לאחר מכן תהא עם כוחות מוגברים.

התחרות המשיכה ומכאן כל רץ שנפל, הסתבך ברשת המלכודת, ככל שהמלכודת היתה עמוקה יותר, ככל שלקח זמן ממושך יותר להחלץ, כך מחיאות הכפיים היו סוערות יותר, הבין הקהל שככל שהרץ נחוש יותר להחלץ - לא חשוב אם הוא יגיע לקו הגמר ראשון אבל רץ מצוין הוא.

הנסיונות - כלי לבידור הרצון

תכלית האדם בעולמו היא לא להיות צדיק, לא להגיע לשלמות הבריאה, השאיפה והרצון של האדם צריכה להיות - לעבוד ככל שיותר את בוראו, לא משנה כמה נפלת, לא משנה האם אתה אכן מצליח לעלות ממדרגה למדרגה, שנה שלמה הצלחתי להתפלל כראוי בראש צלול ומחשבה נקיה, והנה זה כמה ימים שאני מרגיש 'ערל שפתיים' אין בידי מאומה, כל מילה כבדה עלי כעופרת.

כשאתה מתלמידיו של המאמן הגדול מכולם, כשאתה דבוק בחי החיים, יש בך את הכוחות להבין כי הנפילה היא רק כלי לבידור הרצון הפנימי שלך, כי רוצה השי"ת בהכרה הפנימית שלך, רוצה שתכיר בכך כי אתה לא צריך להגיע לשלמות העבודה, לא למטרה זו נשלחת לעולם. מתוך הכרה זו - יעבור עליך מה ותעבוד את הבורא בלבב שלם.

עבד בן האמה

אומר רבינו הקדוש הפרי הארץ. יש אדם שלא בטוח בעבודתו, יש אדם שנאמנותו לעבודה איננה מוחלטת, שולח לו השי"ת יסורים ונסיונות - לא בכדי להפילו אלא בכדי לברר אצלו כי הרצון המוחלט שלו היא לעבוד את הבורא ית' עבודה תמה, אם הכל הולך בדיוק כמו שהוא רוצה - איך יידע כי זו היא רצונו? הלא המסלול זוהר, מבטיח.

יתכן שמהנסיון הזה תצא עם הפסדים ברוחניות, אבל מכאן נפשך מבוררת יותר, מכאן אתה יוצר ברור שלמרות הכל - רוצה אני בעבודתו ית'. ומטרת הנסיונות והקשיים זו היא אני עבדך בן אמתך, העבד בן האמה שאינו יודע מציאות אחרת מלבד עבודתו, אינו צריך לעונשים או שומרים, הוא עבד, הוא מציאות של שעבוד! וזה מאמר דוד המלך 'אני עבדך בן אמתך'.

הניצחון של האדם לא תלוי עד כמה הוא ינצח וישיג את המטרה, אלא עד כמה הוא יתחבר לתהליך, עד כמה הוא יחפוץ בעבודה. זו היא מידת הנצח.

יעבור עלי מה - אני עבדך

בני ישראל כשהיו על ים סוף - עוד טרם צאתם מן הים כבר אמרו הלל, ברשב"ם איתא כי בשעה שאמרו הלל עדיין חששו

טהרת ימי הספירה בכח התורה

זהו עבודת ימי הספירה וחג השבועות, שבימי הספירה העת לטהר נפשו כדאיתא בזוה"ק (אמור צו): מכאן ואילך חושבנא לדכיתא, והוא על ידי לימוד התורה שבכחה לטהר נפשתינו ורוחותינו ונשמותינו מכל סיג ופגם. כמאמר רז"ל (יומא פה): אמר רבי עקיבא אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים שנאמר (יחזקאל לו, כה) 'זורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם'. מים רומז לתורה כדאיתא בחז"ל (ב"ק פב), 'אביכם' הוא בחינת חכמה, שעל ידי חכמת התורה משפיע הבורא יתברך טהרה בנפשות עם קרובו.

וטהרה זו היא הכנה לדבק נפשו בהשם יתברך לגמרי בחג השבועות על ידי התורה, שזוכה לבחינת פנים בפנים עם השם יתברך ללא שום מסך המבדיל. ועל ידי זה אינו רק נטהר מטומאתו מכאן ואילך, אלא נעשה כברייה חדשה לגמרי כמאמר רז"ל (ירושלמי ר"ה ד, ה) כיון שקיבלתם עליכם עול תורה מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם מימכם, כי נתגלה שורש נשמות ישראל שדבקים בהשם יתברך לגמרי ונגלה שמעולם לא היה שום פגם בדבקותם כמאמר הכתוב (תהלים ה, ה) 'לא יגורך רע'.

מה גם שיש להרבות בעמל תורה בימים אלו, מאחר שנמשך טהרת הימים על ידי תשוקת היהודי לקבל תורה ביום החמישים, והיאך יאמר שמשותק לקבלת התורה באם הגמרא בהישג יד ואינו חוטפה ללמוד בה.

תכלית לימוד התורה שיהא בשלמות הביטול

זהו ביאור דברי המשנה (אבות א, ד) אם אין אני לי מי לי, אני רומז על עסק התורה עבור טהרת נפשו קודם שזכה לעסוק בה בשלמות הביטול להשם יתברך. וזהו אם אין אני לי מי לי, שמתחלה חייב ללמוד בכדי לטהר נפשו, וכשאני לעצמי מה אני, שבחינת אני לבד אינו התכלית כי אם שיבוא על ידי זה לעסוק בתורה לשמה בדבקות נפשו בהשם יתברך.

זהו ביאור הכתוב 'קדושים תהיו', כדאיתא בזוה"ק (קדושים פא). שלא נאמר 'היו קדושים' אלא קדושים תהיו שהוא הבטחה לישראל שלבסוף יהיו קדושים, והוא על ידי שיעסקו בתורה המטהרת מכל רע. ואחר שיזכו לטהרה יבואו על ידי הלימוד להידבק בהשם יתברך ולהתקדש בקדושת יוצרם, וזהו 'כי קדוש אני ה' אלקיכם'.

יעזור השם יתברך שזוכה לטהר נפשתינו ורוחותינו ונשמותינו מכל סיג ופגם ולטהרנו ולקדשנו בקדושת העליונה, וזוכה להתכונן כראוי לחג הבעל"ט ולביאת משיח צדקנו במהרה בימינו.

קדושים תשע"ו, רעוא דרעיון

שמה המצרים עולים מצד אחר – בשעה זאת אמרו ישראל להש"ת 'אני עבדך בן אמתך' – יתכן כי המצרים עולים מצד אחר, יתכן שמצרי הנפש ימשיכו לטורדנו מעבודתו ית"ש אבל 'אני עבדך', יעבור עלי מה, טרדות נפילות וחשכות, לנצח אשאר עבד ועבד שאינו יודע מציאות אחרת!

בספירת העומר זוכים אנו להארת עבודתו, עבודת נצחית ללא שום שייכות להשגה, ללא שום התייחסות למצב הנוכחי, ובכך מתכוננים אנו לייחוד הגדול בין קודשא בריך הוא ושכינתיה ביום השבועות הבעל"ט.

מידת הנצח בימי ספירת העומר

באור המאיר (על ספירת העומר) כתב בביאור מאמר חז"ל 'מצוה לממני יומא ומצוה לממני שבועי', יום הוא יחיד, קטן, ומורה הוא על התחלה, ושבוע אות היא על שלמות והשגה. מצוה לממני יומא – האדם צריך לדעת כי לעולם – אף אם זכה להשיג מדרגה מסוימת עדיין הוא רחוק וקטן, ואפילו אם הוא רחוק עדיין הוא זוכה להתכונן ולהכין את נפשו לייחוד הגדול, כי הייחוד אינו תלוי בהשגתו אלא בעבודתו! (ע"ש באורך).

זו היא מידת הנצח – גוף הבטוח שלא יברח, עבד בן האמה, כי העבודה לא תלויה במה שאני משיג ומתגבר, אלא במה שאני מברר בקרבי את השעבוד המוחלט לרצון הש"ת, ומכאן מגיעים אנו טהורים להאי יומא רבא.

ע"פ דברות הקודש בליל שביעי של פסח דהאי שתא

מאורי אור

פרשת אחרי וקדושים באור רבותינו

כל נשמות ישראל ונתן בה כח לקדש עצמם, ואח"כ השיב לכל אחד נשמתו בכח לקדש עצמו כרצון יוצרו.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, קדושים תשע"ד, ליל שבת

המקדש עצמו במותר נשמר מן האסור

הרה"ג ר' ברוך גוטמן תמה שתחילת פרשת קדושים הוא על 'קדש עצמך במותר לך' כפירוש הרמב"ן, ובסוף הפרשה נאמרו עונשי העריות על מעשים שפלים ביותר. ולכאורה יש לבאר באלו אנשים עסקינן, אם באנשים שפלים ששייך להם העונשים הנאמרו בסוף הפרשה, או באנשים רמי מעלה המתקדשים ופורשים אף מן המותר.

וביאר שבכדי שלא יבוא האדם למעשים מגונים חובה עליו לפרוש אף מן המותר, כי אם ימלא תאוותו בכל המותר עליו לסוף יכשל אף באיסור ח"ו. ולזה מתחלה צייתה תורה 'קדושים תהיו' ואח"כ נאמרו עונשי העריות, לאמר שרק על ידי שמתקדש אף במותר, יהא סמוך ובטוח שלא יכשל בעניינים שפלים ומעשים מגונים.

לפי דבריו יש לבאר מאמר מרן הר"נ מלעכוויטש זי"ע 'איש אמו ואביו תיראו' (יט, ג), שיש להתירא פאר'ן מוטער און פאר'ן פאטער, כלומר מן המותר ומן הפטור. ולכאורה דבר שפטור עליו אינו בהכרח מותר כלשון הגמרא (שבת קז). פטור אבל אסור, וא"כ היה צריך לומר מקודם להתירא מהפטור ואח"כ מהמותר שהוא מחודש יותר ומה טעם אמר ההיפך.

אלא כונת הדברים שכאשר מקדש עצמו לפרוש אף מן המותר, הוא גדר וסיג שלא יכשל בפטור ולא ימשך אחר יצרו בעניינים חמורים יותר.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, קדושים תשע"ט קידושא רבא לרגל הולדת הבת להרה"ג ברוך גוטמן שליט"א

מפני מה נאמרה פרשת קדושים בהקהל
דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו וגו' (יט, ב).

ברש"י אל כל עדת בני ישראל, מלמד שנאמרה פרשה זו בהקהל מפני שרוב תורה תלוין בה.

שלמות הקדושה על ידי שנכלל בתוך כל ישראל

יש לבאר על דרך דאיתא בדברי חיים (לפסח) עה"פ (במדבר ט, ו-י) 'ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם וגו', ויאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע לבלתי הקריב' וגו'. שלכאורה מהי שאלתם למה נגרע הלא תשובתם בצידם שהמה טמאים, והיה להם לשאול כיצד יכולים לתקן ומה יעשו.

אלא שבתורה יש רמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה שבקיומם נשפע חיים לרמ"ח איברים ושס"ה גידים רוחניים שבאדם, אמנם למעשה אין כל המצוות שייכים בכל אדם, כי יש שאינם אלא בכהנים ובמלך וכדו'. והעצה שיקיים כל המצוות על ידי שחפץ בלבו לקיימם וכולל עצמו בתוך כל ישראל, שנחשב לו כאילו קיים בעצמו מה שנתקיים על ידי אחרים וזוה נשלם קומתו הרוחנית בכל מצוות התורה.

זה אשר היה באותם אנשים שהיו טמאים לנפש אדם שהיו צדיקים, ובראותם שאין יכולים להקריב הפסח כללו עצמם בתוך כל ישראל כדי שיהא נחשב להם כאילו הקריבו. אמנם בבוא עת הקרבת הפסח לא הרגישו קדושת הקרבן בנפשם, ולכך באו אל משה בטענת למה נגרע, למה אין מרגישים קדושת הפסח אחר שכללו עצמם עם כל ישראל. והיתה תשובתם שאין קיום המצוה באופן שכולל עצמו בתוך כל ישראל אלא במקום שאין יכול לקיים המצוה בעצמו, אבל כאן צוה הקב"ה שיקריבו בעצמם בפסח שני, ולכך אין מרגישים עתה קדושת הפסח, עכתודה"ק.

ואהבת לרעך כמוך

פעם נכנס פרוש אחד אל מרן אדמו"ר הזקן זי"ע ושאלו יסביר לי מר על פי דרך החסידות, מה פירוש 'ואהבת לרעך כמוך' אצל פרוש כמוני, סגפן ותעניתן, שהתנזר מהבלי העולם הזה, ושונא את גופו שנאת אמת, כלום גם את גופו של הזולת אשנא.

השיב לו אדמו"ר הזקן: אתה שונא את גופך, יען שפרוש הנך, סגפן ותענתן, נמצא שלולא היית סגפן ותענתן, כי אז היית אוהב את גופך אהבת אמת, לך איפוא ואהוב את הזולת אהבת אמת לפי שאין הוא לא סגפן ולא תעניתן ואינו פרוש מדרכי העולם.

הפסידים מספרים (ליו)

אפילו אם הרע לך ועשה נגד רצונך, תאהבהו 'כמוך'. 'אני ה' - ר"ל כמו שהשי"ת אוהב עמו ישראל אע"פ שחטאו נגדו ועשו נגד רצונו, כן גם אתה תאהב לרעך.

מרן אדמו"ר הזקן זי"ע

הנה 'אהבה' בגימטריא י"ג - מספר אחד, ושני פעמים 'אהבה' הוא בגימטריא השם הקדוש הוי"ה. והנה נודע דכשיאהב איש אחד את חברו באהבה גמורה, על פי הרוב גם חברו ישיב לו אהבה אל חיקו ויאהב אותו, כמאמר הכתוב (משלי כו, יט) 'כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם'. נמצא כי אם אוהב את חברו וחבירו ישיב לו אהבה נעשה שני פעמים אהבה בגימטריא השם הקדוש. וזהו 'ואהבת לרעך כמוך', ואז הרי גם הוא יאהבך, ויהיה ב' פעמים אהבה אשר הוא בגימטריא השם הקדוש, וזהו 'אני ה'.

מרן אדמו"ר מוהר"י זי"ע

עוד י"ל כי הנה 'כמוך' בגימטריא אלה"ם - רומז למדת הדין. 'ואני ה' בגימטריא אלה"ם וא' יותר. והנה א' רומז לרחמים וגם הוי"ה הוא שם הרחמים. וזה 'ואהבת לרעך' ע"י שתאהב את ישראל בלב שלם, עי"ז תוכל לעשות מ'כמוך' - בגימטריא אלה"ם הרומז לדינים כנ"ל תוכל להמתיק הדינים לרחמים. וזהו 'אני הוי"ה' - מדת הרחמים.

מרן אדמו"ר מוהר"י זי"ע

מעלת ופגולת פרשיות אחרי וקדושים

תאני רבי אבא, פרשתא דא כללא דאורייתא היא וחותרא דקוּשטא דגושפנקא היא, בפרשתא דא אתחדשו רזין עלאין דאורייתא בעשר אמירן וגזרין ועגשין ופקודין עלאין, דכד מטאן חברייא לפרשתא דא הוו חדאן.

[פירושו: פרשה זו היא כללות כל התורה וחותרם האמת, בפרשה זו נתחדשו סודות עליונים בעשרה מאמרות וגוירות ועונשים ומצוות עליונות, שכאשר הגיעו החברים לפרשה זו היו שמחים.]

זוה"ק בפרשתן (פא.)

הרה"ק רבי פינחס מקאריץ זי"ע קילס את השבוע של פרשת אחרי מות ופרשת קדושים, כי פרשת אחרי הוא פרשה של יום הכיפורים, ופרשת קדושים יש בה עשרת דברות, דו"ק ותשכח (עי' ויק"ר כד, ה). ואיתא בזהר (ח"א עה:) שכל סדרא מנהגת את כל השבוע.

וגם אמר שמכאן מוכח שמיתת צדיקים מכפרת (עי' מו"ק כח.), כי איך שייך לכאן 'אחרי מות' וגו' היה לו לכתוב פרשה זו בפרשת שמיני אצל מיתת בני אהרן, אלא נסמכה ליום הכיפורים להורות שמכפרת כמו יום כיפורים (עי' ירושלמי יומא פ"א ה"א).

אמרי פינחס (י"פ אחרי)

אאמו"ר זצוקללה"ה [- רביה"ק רבי אשר מסטאלין זי"ע] כשהיה קורא בשבת זו פרשת יום הכיפורים היה לו עגועין גדולים על יום הכיפורים כמעט עד כלות הנפש. והיה אומר משל, כשרוקחין מרקחת קודם נישואין בשביל הנישואין טועמין מן המרקחת גם בשעה ההוא, וכך בשבת זו צריך להתעורר בהתעוררות קדושת יום הכיפורים.

בית אהרן (פר אחרי)

קדושים תהיו (ט, ב).

מלבד שהוא לשון ציווי להיות קדושים, הוא גם כן לשון הבטחה שמבטיח השי"ת לאיש הישראלי שיהיה בו קדושה. והוא ע"פ מה דאיתא במדרש (ויק"ר כד, ה) שבפרשה זאת רמזים כל עשרת הדברות, ופרשה זו נאמרה בהקל. וכמו שבעת נתינת עשרת הדברות היו אז כל נשמות ישראל שעתידין להיות עד סוף כל הדורות, כן גם בעת אמירת פרשה זו היו כל נשמות ישראל, והבטיח להם השי"ת שיהיה בהם קדושה.

מרן אדמו"ר מוהר"י זי"ע

אחרי מות - קדושים.

עפ"י מאמר חז"ל (ברכות סג:) אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה. וזהו 'אחרי מות' - לאחר שממית עצמו, 'קדושים' - יזכה לקדושת התורה.

זוהי עבודת ימי הספירה לזכך ולצרף המדות מכל סיג ופגם, וכך לזכות לקבלת התורה בחג השבועות הבעל"ט.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, אח"ק תשפ"ב - בדרך

מרגינתא טבא מכ"ק מרן אדמו"ר מוהר"י זי"ע הנדפסת לראשונה

הנה הפרשה הזאת חלה תמיד אחר הפסח בימי הספירה - או סמוך לחג הפסח או אחרי כן, אבל תמיד היא לאחר הפסח. ונראה לומר דהנה ידוע דבימי הספירה היו לעם בני ישראל מוחין גדלות - והיינו בעת יציאת מצרים ואח"כ בעת עמדם על הים, ואח"כ נפלו לבחינת מוחין דקטנות כמבואר בספה"ק.

וזה מאמר הכתוב 'בקרבתם לפני ה' - היינו מוחין גדלות, וגם 'וימותו' - היינו שבטלה מדרגתם הראשונה ונפלו למוחין דקטנות. וכל זה היה לטובתם כדי שיוכלו להשיג לקבלת התורה, כמבואר בספה"ק באריכות ודו"ק.

תפלת הצדיקים במסירות נפש עד כלות

בקרבתם לפני ה' וימותו (טז, א).

מרן הס"ק מלעכוויטש זי"ע אמר: כיצד צריך להתפלל, שכל דיבור שמוציא מפיו יהיה בכל חיות הנפש, כשאומר 'ברוך' יהיה בכל חיות נפשו שיהיה בדעתו שימות בזה, עד שלא יעלה בדעתו שיוכל לומר עוד. וזהו פירוש 'בקרבתם לפני ה' וימותו', שהיו בדעתם כן, וכן היה.

'בקרבתם לפני ה' וימותו', על דרך שאנו אומרים (בתפילת ערבית של שבת) 'מגן אבות בדברו מחיה מתים במאמרו', והפירוש הוא כאשר בעת התפלה צריכין לבוא לבחינת מסירות נפש, והצדיקים הגדולים היו באים ממש לבחינת כלות הנפש בפועל ממש, רק השם יתברך ברוב רחמיו וחסדיו שולח ונותן להם חיות חדש, למען יחיו ויהיה להם עוד קיום בעולם ולא ימותו בכלות נפשם לה' בעת עסקם בתורה ובתפלה. וזה הפירוש 'מחיה' לאלו אשר 'מתים במאמרו', היינו נותן חיות חדש ומחיה לאלו אשר מתים במאמרו, היינו שבאים למדריגת כלות הנפש בפועל ממש.

וזה הענין בחינת 'רצוא ושוב', כי הצדיקים עולים לבחינת רצוא, והקדוש ברוך הוא נותן להם בחינת ושוב. אבל אצל בני אהרן היה להם רק בחינת רצוא לבד, אבל בחינת ושוב לא ניתן להם, וזהו 'בקרבתם לפני ה' וימותו', ודפח"ח.

אמרי יעקב (תרע"ז)

